

Mészöly Miklós: Palkó és a szamara

Palkónak volt egy szamara. Egyszer egy nagy rengeteg erdőben mendegélt a szamarával, s hogyan, hogy nem – összetalálkozott egy törpével.

A törpe egy bokor aljában aludt, s a szamár véletlenül rálépett a sapkája csücskére.

Haj mérges lett a törpe nagyon! Felugrott s elkezdett pörölni Palkóval.

- Nem tudsz jobban vigyázni a szamaradra?! – kiáltotta dühösen. – Oda a sapkám, nézd meg, milyen csúf lett!

Palkó megnézte a kicsi sapkát: az bizony összevissza szakadt. De hát most már mit csináljon? És nagy hetykén így válaszolt:

- Nem tudsz jobban vigyázni a sapkádra? A szamár, az csak szamár, én nem vigyázhatok helyette!

Több se kellett a törpének, még mérgesebb lett.

- Hát jó! – mondta. – Akkor majd kiokosítom én! Azzal átkozlak meg, hogy a szamarad mindig azt mondja, amit te!

Palkó jót nevetett rajta.

– Na hiszen ez nem nagy átok, ezt még elviselem!

De mire kimondta – a törpe már sehol se volt. Ő meg indulni akart tovább

- de a szamara nem indult.

Mondta a szamárnak: – Gyí, csacsi! – S akkor a szamár is visszamondta:

- Gyí, csacsi!

“Híjnye, ez így nem lesz jó! – gondolta Palkó. – Ez a törpe jól kifogott rajtam!”

- S mikor már egy órája vesződött a szamárral, olyan dühös lett, hogy jó alaposan eltángálta szegény állatot. Csakhogy az megharagudott ám, s úgy oldalba tisztelte a patájával Palkót, hogy belebukott egy nagy pocsolába. Ott aztán ijedten kiáltozni kezdett:

- Segítség! Segítség!

Mire a szamár is rákezdett rögtön:

- Segítség! Segítség!

Éppen favágók jártak arra, s kisegítették Palkót a pocsolából. Kérdezték, ki volt a másik ember, aki segítségért kiáltott.

- Hát a szamaram – mondta Palkó, s keservesen tapogatta az oldalát.

De ezt már nem hitték el a favágók. S azt mondták, hogy aki ekkorát hazudik, azt a király elé kell vinni, az büntesse meg az ilyen hazudozót.

Úgy is lett. Király elé vitték, a király pedig kimondta az ítéletet: Palkót tömlöcbe kell csukni. S megkérdezte a legénytől, mi az utolsó kívánsága, azt még teljesíti. Palkó csak azt kérte, hogy a szamártól hadd búcsúzhasson el. Oda is vezették mindjárt a szamarat.

Palkó meg letérdelt a király elé, s elkezdte mondani:

- Felséges király uram, kegyelmezz árva fejemnek, ártatlan vagyok!

S akkor a szamár is letérdelt, és ő is mondani kezdte:

- Felséges király uram, kegyelmezz árva fejemnek, ártatlan vagyok!

A király akkorát nevetett, hogy Palkót rögtön szabadon bocsátotta, s a szamarával együtt felfogadta udvari bolondnak.